

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:

președinte

Timofti Vladimir

judcători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor

judcând, fără citarea părților la proces, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Bîzgu Alexandr XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 09.03.2016 - 22.09.2017;
2. Instanța de apel: 19.10.2017 - 07.11.2017;
3. Instanța de recurs: 23.07.2018 - 18.12.2018.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 22 septembrie 2017, Bîzgu Alexandr a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a reținut că, de către organul de urmărire penală, inculpatul Bîzgu Alexandr este învinuit de faptul că, la 11 septembrie 2014, aflându-se în Chișinău, urmărind scopul îndemnării prostituției de către alte persoane, fiind contactat de către un client care a solicitat o persoană de gen feminin pentru prestarea serviciilor sexuale contra plată, a selectat-o în acest scop pe XXXXX.

Astfel inculpatul Bîzgu Alexandr, cunoscând cu certitudine despre existența clientului care i-a solicitat o persoană de gen feminin pentru prestarea serviciilor sexuale contra plată, acționând cu scopul realizării intențiilor sale infracționale, în cadrul convorbirii avute cu XXXXX, i-a trezit interesul ultimei pentru practicarea prostituției, prin convingeri că va fi bine plătită, prin ce a îndemnat-o la practicarea acestei activități.

Totodată, în cadrul aceleiași discuții inculpatul, care acționa întru realizarea intențiilor infracționale, i-a comunicat XXXXX, că a doua zi o va contacta telefonic, pentru a indica locul unde urmează acesta să se deplaseze pentru acordarea serviciilor sexuale contra plată, însă din motive necunoscute Bîzgu Alexandr, nu a contactat-o pe XXXXX.

Acțiunile inculpatului Bîzgu Alexandr au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 220 alin.(1) Cod penal, după indicii calificativi: *îndemnul la prostituție, dacă fapta nu întrunește elementele traficului de ființe umane.*

3. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel acuzatorul de stat, care a solicitat, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care Bîzgu Alexandr să fie recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin.(1) Cod penal și stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 850 unități convenționale. La fel, a solicitat și încasarea de la inculpat în contul statului cheltuielile judiciare în mărime de 519,65 lei.

În motivare a invocat că, prima instanță eronat a apreciat probele administrate și prezentate în sprijinul învinuirii aduse inculpatului Bîzgu Alexandr, care incontestabil dovedesc vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate în baza art. 220 alin.(1) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017 a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea hotărârii atacate.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra achitării lui Bîzgu Alexandr de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În această ordine de idei, instanța de apel a notificat elementele constitutive ale infracțiunii de proxenetism și în raport cu circumstanțele cauzei, a conchis că probele administrate în speță și prezentate de acuzatorul de stat în sprijinul învinuirii, nu pot servi ca probe care ar demonstra vinovăția inculpatului Bîzgu Alexandr în comiterea infracțiunii imputate, or, nici una din ele nu indică la inculpatul Bîzgu Alexandr, care ar fi îndemnat-o, determinat-o pe XXXXX la prostituție, fiind constatat faptul că, XXXXX practica mai de mult timp prostituția, și chiar din spusele ultimei, Bîzgu Alexandr cunoștea despre aceasta, și în acest caz, dânsul nu mai putea deja s-o îndemne, s-o determine să practice prostituția, deoarece îndemnul la prostituție poate avea loc față de o persoană care până la acel moment, n-a practicat prostituția și doar în urma acțiunilor făptuitorului s-a decis să practice prostituția...

Totodată, instanța de apel a menționat că, la înaintarea învinuirii, acuzatorul de stat nu a ținut cont de faptul că, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri și că toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, nefiind astfel acumulate careva probe pertinente și concludente, care ar demonstra faptul că Alexandr Bîzgu a acționat cu intenția de a o îndemna pe XXXXX să practice prostituția în interes material. Prin urmare, susținerea învinuirii de către acuzatorul de stat, poartă

doar un caracter declarativ și se bazează doar pe presupuneri, care nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare.

Astfel, declarațiile martorului XXXXX nu demonstrează vina inculpatului Bîzgu Alexandr, din considerentul că ele nu confirmă elementele componenței de infracțiune reținute de acuzatorul de stat prin ordonanța de punere sub învinuire (f.d. 53), adică infracțiunea de proxenetism săvârșită prin îndemnul la prostituție, or, din declarațiile XXXXX, ea personal declară că practica activitatea de prostituție până al cunoaște pe inculpat, de asemenea acest fapt se dovedește și de faptul că în urma discuției avute Bîzgu Alexandr nu a mai telefonat-o, cu atât mai mult, din cuprinsul declarațiilor avute dintre XXXXX și Bîzgu Alexandr nu se confirmă prin ce acțiuni s-a realizat îndemnul la practicarea prostituției.

De asemenea, Colegiul a subliniat că, în ședința instanței de apel, acuzatorul de stat n-a prezentat nici o probă, care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului Bîzgu Alexandr în comiterea infracțiunii imputate în baza art. 220 alin.(1) Codul penal, or, conform art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, *judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinuitului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.*

6. Decizia instanței de apel, pronunțată integral la 05 decembrie 2017, este atacată la 29 decembrie 2017, cu recurs ordinar de către procuror, care, invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivare acuzatorul de stat își exprimă dezacordul său cu soluția instanțelor de fond privind pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința lui Bîzgu Alexandr de sub învinuirea imputată în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, indicând aceleași argumente, care au fost expuse în cererea de apel, considerând că instanța de apel nu a supus verificării probele prezentate în sprijinul învinuirii, nu a dat o apreciere fiecărei probe în parte, fiind ignorate prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează, că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

7.1. Lecturând recursul declarat, Colegiul lărgit reține că, recurentul invocă temeiul de drept prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit

căruia *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, fiind expuse aceleași argumente care au fost indicate în cererea de apel, or, sub aspectul neexpunerii asupra chestiunii cu privire la cheltuielile judiciare, se contestă sentința primei instanțe (f.d.188).

Așadar, analizând decizia atacată, instanța de recurs conchide că temeiul prevăzut de norma menționată supra, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În această ordine de idei, Colegiul remarcă că potrivit normelor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Din materialele cauzei penale, Colegiul lărgit constată că Bîzgu Alexandr a fost pusă sub învinuire în baza art. 220 alin. (1) Cod penal - *îndemnul la prostituție, dacă fapta nu întrunește elementele traficului de ființe umane*, iar prima instanță a pronunțat o sentință de achitare în privința lui Bîzgu Alexandr de sub învinuirea imputată, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, soluție menținută de către instanța de apel, care a reținut, că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra nevinovăției inculpatului de săvârșirea infracțiunii de prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal consideră, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, deoarece la judecarea apelului declarat de procuror, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

Mai mult ca atât, Colegiul menționează, că temeiurile invocate de către recurent, au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, și asupra acestora instanța judecătorească s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată.

Subsidiar, Colegiul penal subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

7.2. Referitor la temeiul invocat de către partea acuzării, precum că, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, Colegiul lărgit reliecă că, recurentul își exprimă dezacordul său cu aprecierea probelor de către instanțele de fond, și în acest sens, Colegiul menționează că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legiuitor în art. 6 pct. 11) Cod de procedură penală și anume, ca *stabilire eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora*. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Reieșind din sensul acestor prevederi legale, Colegiul penal conchide, că în speță nu a fost admisă o *eroare gravă de fapt*, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Totodată, instanța de recurs reiterează, că eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Luând în considerație cele expuse supra, Colegiul lărgit ajunge la concluzia, că în speță nu s-a constatat existența erorilor de drept, prevăzute de pct.6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocate în recursul depus.

7.3. Colegiul lărgit, de asemenea, ține se atragă atenția asupra prevederilor art. 8 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează că nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa, deoarece acuzarea urmează să prezinte probe care ar confirma vinovăția persoanei de săvârșirea unei culpe, dar nu invers.

În acest sens, se menționează și jurisprudența CtEDO, bazată pe prevederile art. 6 parag.1 al Convenției, care impune, printre altele, ca, în îndeplinirea funcțiilor lor, membrii unui tribunal să nu pornească de la ideea preconcepută că cel trimis în judecată a comis actul incriminat; **sarcina probei revine acuzării**, iar de situația îndoielnică beneficiază cel acuzat (*in dubio pro reo*). În plus, „acuzarea” este cea care trebuie să-i indice persoanei acuzate faptele ce i se impută, pentru ca, astfel, aceasta să fie în măsură să-și pregătească apărarea în consecință; ea trebuie să ofere suficiente probe care să fundamenteze o eventuală declarație de culpabilitate (*CEDH, 06 decembrie 1988, Berbera, Messegue et Jabardo c/Espagne*).

În cauza dedusă judecării, Colegiul lărgit subliniază că, instanța de apel în hotărârea sa a făcut referire la jurisprudența CtEDO, art.6 din Convenție și a indicat că: „în ședința instanței de apel, acuzatorul de stat n-a prezentat nici o probă care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului Bîzgu Alexandr în comiterea infracțiunii imputate lui,

în baza art.220 alin.(1) Codul penal, or, conform art. 415 CPP: (2¹) Judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare fără audierea învinutului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Martorul XXXXX nu s-a prezentat, iar procurorul n-a asigurat prezența ei în instanța de apel, astfel dânsa n-a fost audiată în cadrul examinării apelului.” (f.d.155).

Mai mult ca atât, Colegiul lărgit menționează că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 07 noiembrie 2017 întocmit în instanța de apel, procurorul R. Sîli la întrebarea instanței a răspuns: „Consideră că putem finaliza, este vorba de apreciere a acestor probe”. (f.d.147)

7.4. În aceste condiții instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, de aceea recursul ordinar declarat de procuror urmează a fi respins ca inadmisibil.

8. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE:

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Bîzgu Alexandr XXXXX**.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la data de **17 ianuarie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Țurcan Anatolie

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Boico Victor